TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

ІНСТИНКТ GILLETTE

Напрям

ДЕСЯТЬ КІМНАТ РОЗУМУ

Є дім, у якому живе кожен із нас, хоч ніколи його не обирав.

Він не має адреси. Його немає на жодній мапі. І все ж ми знаємо його краще, ніж будь-яке місце, де справді жили. Усередині — десятеро дверей.

Одні ми відчиняємо щодня, навіть не помічаючи цього.

Інші тримаємо замкненими, вдаючи, що вони не мають до нас жодного стосунку.

А ще є кімнати, яких ми не будували самі, але все одно якось носимо в собі. Це не теорія.

Це не підручник психології, що припадає пилом на полиці.

Це розповідь чоловіка, який пройшов ці десять кімнат одну за одною, часто не знаючи, де він, і який тепер, маючи на плечах ще кілька років, намагається описати їх точно такими, якими їх пережив.

Десятеро дверей.

Я відчинив їх усі.

Одні — з цікавістю.

Інші — неохоче.

Деякі — лише тоді, коли повертати назад було вже пізно.

Якщо ці кімнати здаються вам знайомими, то не тому, що вони розповідають мою історію.

А тому, що десь глибоко всередині вони розповідають і вашу.

Ferdinando

ІНСТИНКТ — Напрям

Щоразу, коли наставала мить, я опинявся на роздоріжжі.

Розум мовчав.

Жодної логіки.

Жодних розрахунків.

Жодної стратегії.

Лише тіло.

Легкий нахил ліворуч.

Як листок, що летить за вітром, не знаючи, де впаде.

Я дізнався, що інстинкт походить із прадавньої області.

Давнішої за слова.

Давнішої за страхи, які ми навчилися носити.

Він уже був там.

До школи.

До виховання.

До характеру.

Інстинкт — перший мешканець нашого дому.

Той, хто й далі платить за оренду, навіть коли ми забуваємо, що він існує.

Він не говорить.

Він указує.

Він не пояснює.

Він супроводжує.

Багато рішень, які змінили моє життя, народилися саме так.

Без доказів.

Без гарантій.

Без свідків.

Відчуття.

І нічого більше.

І все ж, озираючись назад, я бачу, що цього було досить.

Бо інстинкт не знає майбутнього.

Він знає нашу правду — ту правду, до якої розум може йти роками, тоді як тіло вже її знало.

І коли ми справді до нього прислухаємося, ми перестаємо питати, куди веде дорога.

Ми починаємо йти.

Проблема не в тому, що інстинкт помиляється.

Проблема в тому, що ми вдаємо, ніби ніколи його не чули.

Бо тоді ми починаємо шукати когось іншого, хто понесе нашу відповідальність.

Батька чи матір.

Учителя.

Начальника.

Уряд.

Долю.

Якщо ми відмовляємося слухати те, що вже знаємо, ми завжди знайдемо когось іншого, кого можна звинуватити.

Таке людство.

Майже завжди готове зрадити себе, аби тільки не ухвалювати рішення.

Ferdinando